

Θεοφάνεια – Ο «αγιασμός» τών υδάτων υπό το φως τής λογικής

Μια από τις σπουδαιότερες γιορτές τού Χριστιανισμού είναι τα Θεοφάνεια. Όχι μόνον ιαματικές, αλλά και υπερφυσικές ιδιότητες αποδίδονται από τους χριστιανούς στα νερά, που αγιάζονται από κληρικούς κάθε χρόνο την ημέρα των Θεοφανείων. Το νερό που έχει αγιαστεί, πιστεύεται ότι δεν χαλάει σε αντίθεση με το κοινό -μη αγιασμένο- νερό.

Ας εξετάσουμε όμως, τι πραγματικά συμβαίνει κάνοντας κατ' αρχήν ορισμένες παρατηρήσεις:

- Στο αγιασμένο νερό αποδίδονται ιδιότητες «κολλητικές». Αν αδειάσουμε, δηλαδή, μια μικρή φιάλη αγιασμένου νερού σε μια μεγάλη δεξαμενή, τότε και τα νερά τής δεξαμενής αγιάζονται. Δεν αναφέρεται όμως, η ταχύτητα διάδοσης τού αγιάσματος, οπότε πρέπει μάλλον να θεωρήσουμε, ότι γίνεται σε χρόνο μηδέν. Όταν επομένως αγιάζεται κάποια ποσότητα νερού, ο αγιασμός μεταδίδεται αστραπιαία σε κάθε άλλη ποσότητα νερού, με την οποία έρχεται αυτή σ' επαφή.

- Κάθε χρόνο την ημέρα των Θεοφανείων αγιάζονται τα νερά δεξαμενών, λιμνών, ποταμών και θαλασσών. Όλα αυτά όμως επικοινωνούν και καταλήγουν στη θάλασσα και στα πελάγη κι αυτά με τη σειρά τους καταλήγουν στους ωκεανούς, οπότε αμέσως αγιάζονται όλες οι θάλασσες, τα πελάγη κι οι ωκεανοί τού πλανήτη. Θα αρκούσε ένας μόνον αγιασμός σε ένα ποτάμι, προκειμένου να παραχθεί το ίδιο ακριβώς αποτέλεσμα.

- Με τη διαδικασία τής εξάτμισης παράγονται αγιασμένοι υδρατμοί, αγιασμένα σύννεφα και αγιασμένη βροχή κι έτσι σύντομα σε κάθε απομονωμένο σημείο τής Γης (λίμνη, σπηλιά κ.τ.λ.) φθάνει το αγιασμένο νερό, οπότε αγιάζονται όλα τα νερά τής Γης. Παίρνοντας επομένως νερό από την βρύση της οικίας μας είναι κι αυτό έμμεσα αγιασμένο και δεν έχει καμμία διαφορά από το νερό που αγιάστηκε άμεσα από τον ιερέα.

- Δεν αναφέρεται επίσης ο χρόνος, που το νερό διατηρεί την αγιασμένη του ιδιότητα. Είναι δυνατόν να χάνει την αγιαστική του δύναμη με την πάροδο του χρόνου; Αδιανόητο για τους χριστιανούς. Εφ' όσον όμως δεν την χάνει, γιατί το νερό, που αγιάστηκε φέτος πρέπει να ξαναγιαστεί και τού χρόνου; Θα αρκούσε

ένας αγιασμός άπαξ κι έκτοτε όλα τα νερά τής Γης θα ήταν για πάντα αγιασμένα.

Είναι όμως γεγονός, ότι εάν πάρετε μία φιάλη νερού από την εκκλησία και μία φιάλη νερού από την βρύση τού σπιτιού σας, το νερό τής «αγιασμένης» φιάλης μπορεί να διατηρηθεί περισσότερο. Τι συμβαίνει λοιπόν; Ποιο μέσο χρησιμοποιεί η Εκκλησία; Η απάντηση είναι απλούστατη: Στο αγιασμένο νερό οι ιερείς βουτούν βασιλικό. Ο βασιλικός έχει αντισηπτικές ιδιότητες, γνωστές ήδη από την αρχαιότητα. Οι Αιγύπτιοι χρησιμοποιούσαν βασιλικό στις ταριχεύσεις.

Το βάπτισμα των φύλλων τού βασιλικού μέσα στο νερό το κάνει να διατηρείται περισσότερο κι όχι οι ψαλμωδίες κι οι αγιασμοί των ιερέων. Αυτός είναι ο λόγος, που η Εκκλησία διάλεξε το συγκεκριμένο αυτό φυτό για τον αγιασμό των υδάτων κι όχι επειδή, όπως παραδίδεται, η Αγία Ελένη μυρίζοντας δήθεν το άρωμα βασιλικού, που είχε φυτρώσει στον τόπο που είχε ταφεί ο σταυρός, τον οποίον «ανακάλυψε» 300 χρόνια μετά τη σταύρωση.

Τα ψεύδη, οι δεισιδαιμονίες, οι παραλογισμοί κι οι ψυχολογικοί -και όχι μόνον- εκβιασμοί είναι τα κύρια μέσα, που έχουν κατά κόρον χρησιμοποιηθεί από τους χριστιανικούς μηχανισμούς επιβολής κι επιβίωσής του τούς 17 αιώνες τής ιστορίας του. Ο αγιασμός των υδάτων είναι σχετικά απλό θέμα κι η συζήτησή του «δεν σηκώνει πολύ νερό». Δεν πρέπει να μας εμπλέκουν λοιπόν οι κατηχητές και οι νεοφανείς τηλελλαδέμποροι, οι οποίοι πνίγονται σε μια κουταλιά νερού («αγιασμένου» ή μη).

Ίων Δημόφιλος